

Шум от компютърен клуб сериозно обезпокоява живота на български семейства

След днешното съдебно решение на Камарата по случая [Милева и другите срещу България](#) (жалби № 43449/02 и 21475), което не е окончателно¹, Европейският съд по правата на човека единодушно признава, че е имало:

Нарушение на Член 8 (правото на личен и семеен живот) от Европейската конвенция за защита правата на човека

Случаят се отнася до шума и безпокойството, причинено от действащия в сградата, в която живеят ищците, компютърен клуб.

Основни факти

Ищците са петима български граждани , които живеят в София. Първите двама, Пепа и Мери Милеви, са сестри, които живеят заедно в един апартамент. Останалите трима ищци, Евтимови, са родители и дъщеря им. След като бащата умира през 2007г., съпругата и дъщеря му продължават съдебните дела от негово име.

1 Според Член 43 и Член 44 от Конвенцията това съдебно решение не е окончателно. В тримесечен срок след неговото обявяване всяка от страните може да поиска случаят да се отнесе към Голямата камара

на съда. Ако се предяви подобен иск, жури от петима съдии преценява дали случаят заслужава по-нататъшно разглеждане. При това положение Голямата камара ще разгледа случая и ще обяви окончателното решение. Ако молбата за преразглеждане се отхвърли, решението на Камарата става окончателно на същия ден.

След като едно съдебно решение стане окончателно, то се предава на Комитета на министрите на Съвета на Европа за контролиране на неговото изпълнение. Повече информация за процеса на изпълнение може да намерите на следния адрес:

www.coe.int/t/dghl/monitoring/execution

Ищците притежават и живеят в апартаменти, разположени на първия етаж на една и съща жилищна сграда в центъра на София. През май 2000г. една фирма наема апартамент, разположен на партера на сградата, без да е получила необходимото разрешение и започва да го използва като компютърен клуб. През март 2002год. клубът се премества в друг апартамент в същата сграда, който също се намира на партера, срещу първоначалния, и е диагонално разположен под апартаментите на сестри Милеви и семейство Евтимови. Клубът бил отворен 24 часа на ден, седем дни в седмицата и в него имало 46 компютъра и два автомата за продажба на дребни стоки. Клиентите на клуба, предимно тийнейджери и младежи, често се събирали пред сградата, викали, пиели алкохол и понякога чупели входната врата на сградата и продължавали да създават хаос във входа .

Ищците много пъти се оплаквали на полицията и общинските власти за шума и безпокойството, което клиентите на компютърния клуб им причинявали. През юли 2002год. Софийската дирекция за регионален строителен контрол забранила използването на апартамента, в който се помещавал клуба. Решението, обаче не влязло в сила, отчасти защото Софийски градски съд два пъти отлагал да наложи изпълнението на решението заради жалби от страна на собственика на клуба. Компютърният клуб продължил да работи до ноември 2004год., когато собственикът на клуба информира властите, че е прекратил дейността си.

След като получава разрешение за строеж, собственикът на апартамента, заеман от компютърния клуб до март 2002год., го преустройва през август 2003 в клуб за електронни игри. Преустройството включва събаряне на вътрешни стени, инсталирането на кабели с висок волтаж и промяна на прозорците на апартамента. Сестри Милеви се оплаквали неуспешно на органите за строителен контрол и полицията от шума, предизвикан от дейностите, свързани с преустройството на апартамента в клуб за електронни игри.

През 2002год. друг апартамент, съседен на този на сестри Милеви, бил нает от компания за офис. Сестри Милеви се оплакали на общинските власти от шума, създаван от офиса и особено от високите гласове и звъненето на телефона, местенето на мебели и шумното затваряне на вратите, които те чували. Очевидно офисът продължил да упражнява дейността си необезпокояван.

Жалби, процедура и състав на съда

Уповавайки се на Член 8, всички ищци се оплакват от неспособността на властите да направят всичко възможно да спрат шума и безпокойството от компютърния клуб. Сестри Милеви също така се оплакват от пасивността на властите по отношение на шума, създаван от клуба за електронни игри и офиса..

Двете жалби са поставени за разглеждане пред Европейския съд по правата на човека съответно на 29 ноември 2002г. и 29 май 2004г..

Съдебното решение е взето от Камара в състав:

Пиър Лорендзен (Дания), Председател,
Ренате Джайгер (Германия),
Райт Марусте (Естония),
Изабел Боро-Лефевър (Монако),
Миряна Лазарова Трайковска (“Бивша Югославска Република Македония”),
Здравка Калайджиева (България),
Гана Юдкивска (Украйна), Съдебни заседатели

Съдебно решение

Член 8

Допустимост

Съдът отбелязва, че ищците са успели да получат от органите за строителен контрол решение, забраняващо използването на компютърния клуб, което - ако е било влязло в сила - е щяло да спре причините за безпокойство. Съдът не намира, че е било вероятно, вътрешните средства, които ищците не са използвали, а именно, привеждането на процедури по изгонването на операторите на клуба и офиса или жалби по член 109(1) от Закона за собствеността, като поискат от съда заповед за прекратяване на безпокойството, да доведат до действителното им удовлетворение, от тези, които те на практика са използвали. Следователно, възражението на българското правителство, че ищците не са успели да използват всички възможни вътрешни средства, се отхвърля.

Основания

Съдът намира, че шумът, създаван от дейността на офиса и клуба за електронни игри не е бил достатъчен да предизвика прилагането на Член 8, тъй като ищците не са предоставили никакви доказателства, които да показват, че нивото на шума, е било по-високо от допустимото или обичайното за тези места.

Доказателствата, обаче, приведени по отношение на компютърния клуб, показват, че той действително е работил денонощно, седем дни в седмицата, в продължение на почти четири години и че клиентите му постоянно са създавали много шум и безпокойство, както извън, така и вътре в сградата. Всичко това се е отразило както на домовете, така и на личния и семейния живот на ищците.

Въпреки че са получили многобройни оплаквания и са установили, че клубът упражнява дейността си без необходимото разрешение, полицията и общинските власти не са успели да защитят спокойствието в домовете на ищците. В частност, въпреки че органите за строителен контрол са забранили през юли 2002г използването на апартамента за компютърен клуб, решението им не е било приведено в действие, отчасти в резултат на двете съдебни решения на Софийски градски съд за отлагане на изпълнението на решението и прекомерното протакане на съдебните процедури. Освен това, едва през ноември 2003г, което е около две години и половина след като клуба започва да функционира, общината налага условие на управителите на клуба да изискват от клиентите си да влизат през задна врата, различна от тази използвана от обитателите на сградата. Условието е било напълно пренебрегнато от клуба и ищците заявили, че то дори не би могло да бъде изпълнено, като се има пред вид общия план на сградата.

Оттук следва, че правото на ищците на уважение на техните домове, техния личен и семеен живот е било нарушено, съгласно Член 8.

Член 41

Според Член 41 (за справедливо удовлетворение) на Конвенцията, Съдът постановява, че България трябва да плати 7000 евро (EUR) на всяка от сестрите Милеви поради липса на парични щети, и по 6000 евро общо на ищците от семейство Евтимови като наследници на господин Христо Евтимов, 6000 евро на майката от семейство Евтимови, и 8000 на дъщерята от семейство Евтимови, и общо на всички ищци 4000 евро за всички разходи.

Съдебното решение е само във вариант на английски език.

Това съобщение на пресата е документ от съдебната канцелария. То не обвързва Съда. Съдебните решения, присъди и друга информация за съда могат да се намерят на неговата [интернет страница](#). За да получавате съобщения от Съда, моля влезте в [Court's RSS feeds](#)

Контакти с пресата

echrpress@chr.coe.int / тел: + 33 3 90 21 42 08

Кристина Пенчева Малиновски (tel. + 33 3 88 41 35 70)

Емма Хелиер (тел. + 33 3 90 21 42 15)

Трейси Търнът Третц (тел: + 33 3 88 41 35 30)

Селин Мену Ланг (тел: + 33 3 90 21 58 77)

Фредерик Долт (тел: + 33 3 90 21 53 39)

Нина Соломон (тел: + 33 3 90 21 49 79)

Европейският съд по правата на човека е основан в Страсбург от Съвета на Европейските страни-членки за да разглежда случаи на предполагаеми нарушения на Европейската конвенцията за защита правата на човека.